

JOHN
GREEN

TEKNŐSÖK
VÉGTLEN SORA

A
CSILLAGAINKBAN
A KIBA
SZERZŐJÉTŐL

GABO

Egy

Amikor először ébredt bennem gyanú, hogy esetleg fikció vagyok, hétköznapjaimat Indianapolis északi részén, egy állami finanszírozású intézményben, a White River Gimnáziumban tettem. Nálam sokkal hatalmasabb erők, amelyek beazonosítására esélyem sem volt, úgy rendelkeztek, hogy az ebédet 12:37 és 13:14 között fogyasszam el. Ha ezek az erők másik ebédszünetet rendeltek volna el számomra, vagy az asztaltársaim más beszédtemát választottak volna azon a szeptemberi napon, én is más véget értem volna, vagy legalább más közepet. De rá kellett jönnöm, hogy az élet egy olyan történet, amelyet mások mesélnek rólunk.

Természetesen, azért úgy teszünk, mintha mi lennénk a szerző. Azt gondoljuk: „Most úgy döntök, hogy lemegyek ebédelni”, amikor 12:37-kor a magasban monoton hangon megszólal a csengő. Pedig valójában a csengő dönt így. Azt hisszük, mi vagyunk a festő, pedig csak a vászon vagyunk.

Az ebédlőben több százan kiabálták túl egymást, úgyhogy a beszélgetések egyetlen hanggá olvadtak össze, mint a köveken átrohanó folyó zúgása. Ültem a fluoreszkáló, henger alakú lámpa alatt, amely agresszíven ontotta magából a mesterséges fényt, és azon gondolkodtam, mindannyian azt hisszük, hogy saját

eposzunk hősei vagyunk, miközben igazából alapvetően egyforma organizmusok vagyunk, amelyek épp egy óriási, ablaktalan, fertőtlenítő- és zsírszagú helyiséget hódítanak meg.

Mogyorókrémes-mézes szendvicset ettem, hozzá Dr. Peppert ittam. Őszintén szólva elég undorítótnak érzem, hogy megrágom a növényeket meg az állatokat, aztán letolom őket a nyelvcsövemen, ezért igyekeztem nem is gondolni arra, hogy eszem, ami tulajdonképpen az erre gondolás egy formája.

Velem szemben Mychal Turner firkált egy sárga lapú füzetbe. Olyan volt a mi ebédlőasztalunk, mint valami régóta futó Broadway-színadarab: a szereplők változtak ugyan az évek során, de a szerepek sosem. Mychal volt a művész. Éppen Daisy Ramirezzel beszélgetett, aki alsó tagozat óta alakította legjobb és félelmet nem ismerő barátnőm szerepét. Olyan zaj volt, hogy képtelen voltam követni a beszélgetésüket.

Mi az én szerepem ebben a darabban? Én vagyok a pajtás. Daisy barátja, Ms. Holmes lánya. Valakinek a valamije.

Éreztem, hogy a gyomrom munkához lát, miután leért a szendvics. Hiába beszélt mindenki egyszerre, mégis hallottam, ahogy emészt, hallottam, ahogy a baktériumok csócsálják a nyálkás mogyoróvaját. A bennem élő diákok a bennem berendezett ebédlőben ebédeltek. Kirázott a hideg.

– Együtt voltatok táborban, nem? – fordult hozzám Daisy.

– Kivel?

– Davis Pickett-tel.

– Aha – feleltem. – Miért?

– Te nem figyelsz? – kérdezett vissza Daisy. *Az emésztőrendszerem kakofóniájára figyelek.* Persze már régóta tudtam, hogy

mindenféle parazitikus organizmus gazdateste vagyok, de nem szerettem, ha erre bármi is felhívta a figyelmemet. Ha a sejtek számát nézzük, az ember ötven százaléka mikrobákból áll, vagyis a minket felépítő sejtek fele nem is a miénk. Kábé ezerszer annyi mikroba él az én biomomban, mint ahány ember a Földön, és gyakran szinte érzem, ahogy élnek, szaporodnak és meghalnak bennem és rajtam. A nadrágomba töröltem izzadt tenyeremet, és igyekeztem egyenletesen lélegezni. Nem titok, hogy vannak szorongásos tüneteim, de szerintem nem irracionális amiatt aggodni, hogy gyakorlatilag egy bőrrel bevont, bakteriális kolónia vagyok.

Mychal vette át a szót:

- Az apját pont le akarták tartóztatni vesztegetésért vagy valami hasonlóért, de előtte való éjjel eltűnt. Százezer dolláros nyomravezetői díjat tűztek ki.

- És te ismered a fiát - tette hozzá Daisy.

- *Ismertem* - pontosítottam.

Néztem, ahogy Daisy villával esik neki az iskolai szögletes pizzának és a zöldbabnak. Többször is rám nézett, és a szeme egyre jobban elkerekedett, mintha azt kérdezné: *Tebát?* Láttam rajta, hogy azt szeretné, kérdezzek tőle valamit, de nem tudtam, mire gondol, mert a gyomrom csak nem fogta be, ami miatt hatalmába kerített az aggodalom, hogy esetleg valami módon elkaptam valami parazitikus fertőzést.

Félig-meddig hallottam, ahogy Mychal beszámol Daisynek az új művészeti projektjéről. Photoshop segítségével akart átlagot vonni száz Mychal nevű ember arcából, és ez az átlag lenne a százegyedik Mychal, ami érdekes ötlet, és szerettem volna oda-

figyelni, de akkora hangzavar volt az ebédlőben, és nem bírtam nem azon gondolkodni, vajon van-e valami gond a bennem élő mikrobiális egyensúllyal.

A túlzott hasi zaj szokatlan, de nem precedens nélkül álló tünete a *Clostridium difficile* nevezetű baktérium által okozott fertőzésnek, ami halálos is lehet. Elővettem a telefonomat, és rákerestem az „emberi biom” kifejezésre, majd újraolvastam a Wikipédia rövid bevezetőjét a bennem jelenleg is megtalálható billió mikroorganizmusról. Innen átléptem a *C. diff*-ről szóló cikkekre, és ahhoz a részhez tekertem, amelyik azt mutatja be, hogy a legtöbb *C. diff*-fertőzés kórházakban fordul elő. Még lejjebb görgettem, egészen a tünetek listájáig. Egyik tünetet sem produkáltam, kivéve a túlzott hasi zajokat, bár korábbi netes keresésekből már tudtam, hogy a Clevelandi Klinika jelentett egy esetet, amelyben egy személy úgy halt meg *C. diff*-fertőzésben a kórházba szállítás után, hogy csak hasi fájdalomra és lázra panaszkodott. Megnyugtattam magam, hogy nekem nincs lázam, mire a másik énem így felelt: *MÉG nincs*.

Az ebédlőben, ahol tudatom egy egyre csökkenő darabkája még mindig jelen volt, Daisy éppen azt mondta Mychalnak, hogy az átlagolós projektjének nem Mychal nevű emberekről kellene szólnia, hanem olyan elítéltekről, akiket később kiengedtek a börtönből, és férfiak.

– Az egyszerűbb is lenne – magyarázta –, mert mindegyikről ugyanolyan szögből készítik a fotót, meg aztán akkor nem is csak a neveket vizsgálod, hanem a rasszt, a társadalmi helyzetet és a tömeges bebörtönzés jelentőségét.

Mire Mychal:

– Te egy zseni vagy, Daisy.

Mire Daisy:

– Ezt úgy mondod, mintha meglepne.

Én meg közben azon töprengtem, hogy ha a sejtjeim fele nem is én vagyok, az nem cáfolja-e az én személyes névmás használatának jogosságát, és pláne azt, hogy a magam sorsának írója vagyok. Egyre mélyebbre zuhantam ebben a rekurzív féreglyukban, míg végül teljesen kikerültem a White River Gimnázium ebédlőjéből, és valami érzékszervekkel felfoghatatlan helyen találtam magam, ahová csak a rendszeren őrült emberek jutnak el.

Kiskorom óta szokásom, hogy jobb hüvelykujjam körmét a középső ujjam utolsó percébe vájom, úgyhogy mostanra az ujjlenyomatomat egy fura bőrkeményedés borítja. Már annyi éve csinálom, hogy egészen könnyen fel tudom szakítani a bőrt, ezért sebtapaszt szoktam rátenni, hogy megelőzzek egy esetleges fertőzést. De néha még így is aggódom, hogy elfertőződött, ezért le kell csapolnom, azt pedig csak úgy lehet, ha megint kinyitom a sebet, és addig nyomom, amíg vér jön belőle. Ha egyszer eszembe jut, hogy ki kellene nyitni, nem lehet nem megtenni. Elnézést kérek a furcsa kettős tagadásért, de ez a helyzet indokolja. Olyan béklyó ez nekem, amitől csak a tagadás tagadásával szabadulhatok meg. A lényeg, hogy éreztem, ahogy a hüvelykujjam körme belevájódik az ujjamba, és tudtam, hogy egészen hiábavaló az ellenállás, úgyhogy az ebédlőasztal alatt lehúztam az ujjamról a ragtapaszt, és rendszeren belevájtam a körmöm a bőrkeményedésbe, míg meg nem éreztem, hogy kinyílt a seb.

- Holmesy - hallottam Daisy hangját, mire ráemeltem a tekintetemet. - Mindjárt vége az ebédnek, és még meg sem említette a hajamat. - Megrázta a haját, benne a szinte rózsaszínnel tetsző vörös tincseket. Ja, befestette a haját.

Felúsztam a mélyből, és azt feleltem:

- Merész.

- Ugye? Azt üzeni: „Hölgyeim és uraim, és mindenki más, aki se nem hölgy, se nem úr, Daisy Ramirez ígéretet nem szeg, de szíveket tör.” - Ez volt a mottója. Állandóan azzal fenyegetőzött, hogy amint betölti a tizennyolcat, a bokájára tetováltatja. Most visszafordult Mychalhoz, én meg visszatértem a gondolataimhoz. Még hangosabban korgott a gyomrom, és úgy éreztem, menten elhányom magam. Ahhoz képest, mennyire undorodom a testnedvektől, elég sokat hányok.

- Holmesy, jól vagy? - érdeklődött Daisy, mire bólintottam. Néha eltöprengtem, vajon miért kedvel, vagy legalábbis tűr meg. Miért visel el engem bárki is? Még én is idegesítőnek éreztem saját magamat.

Izzadságcseppek jelentek meg a homlokomon, márpedig ha én egyszer elkezdek izzadni, azt képtelenség leállítani. Órákig is eltart, és nemcsak az arcom meg a hónaljам verejtékezik, hanem a nyakam, a mellem, a combom is. Lehet, hogy mégis lázas vagyok.

Az asztal alatt a zsebembe csúsztattam a használt ragtapaszt, és elővettem egy tisztát, úgy, hogy oda sem néztem. Kibontottam, aztán lepillantottam, hogy fel tudjam tenni. Közben orron át lélegeztem be, szájon át ki, ahogy dr. Karen Singh javasolta. Olyan ütemben lélegeztem, „amitől egy gyertya lángja imbolyog-

na, de nem aludna ki. Képzeld el a gyertyalángot, amint imbollyog a lélegzetedtől, mégsem alszik ki sohasem.” Megpróbáltam, de a gondolatspirál egyre szűkült. Lelki füleimmel hallottam, amint dr. Singh azt mondja, ne vegyem elő a telefonomat, nem szabad állandóan ugyanazt a kérdést kikeresni, mégis elővettem, és újraolvastam az emberi test mikrobáiról szóló cikket a Wikipédián.

Az érdekes a spirálban, hogy ha követjük befelé, sosincs vége, csak egyre szűkül. A végtelenségig.

A szendvicsem utolsó negyedét visszatettem a zacskójába, majd az egészet kidobtam egy már egyébként is túlcorduló szemetesbe. A hátam mögött megszólalt valaki:

– Mennyire aggódjak amiatt, hogy egész nap nem mondtál két szónál többet egymás után?

– Gondolatspirál – motyogtam válaszképpen. Daisy hatéves korunk óta ismert, vagyis elég régen ahhoz, hogy megértse.

– Gondoltam. Sajnálom, csajszi. Este lógunk?

Ekkor odalépett hozzánk Molly, az egyik lány, és mosolyogva közölte:

– Ööö... Daisy, csak úgy szólok, hogy az italporszínű hajadtól foltos lett a pólód.

Daisy a vállára nézett, és valóban, csíkos felsőjén rózsaszín foltok éktelenkedtek. Egy pillanatra elbizonytalanodott, de aztán azt mondta:

– Igen, ez is a stílusom része, Molly. Párizsban most nagyon menő a foltos póló. – Elfordult Mollytól, és így folytatta: – Oké,

akkor átmegyünk hozzád, és megnézzük a *Star Wars: Lázadókat*.
– Daisy teljesen odavolt a Star Warsért, és nemcsak a filmekért, hanem a könyvekért, az animációs sorozatért meg a Lego-filmért is. Még fanfictiont is írt Csubakka szerelmi életéről. – És addig javítjuk a hangulatodat, míg egymás után három-négy szót is ki tudsz nyögni. Jó ötlet?

– Jó ötlet.

– Aztán elvihetsz dolgozni. Bocs, de kell a fuvar.

– Oké. – Szerettem volna ennél többet mondani, de a gondolatok csak jöttek, kéretlenül, akaratlanul. Ha én lettem volna az író, egyszerűen nem gondoltam volna a mikrobiomomra. Megmondtam volna Daisynek, mennyire jó ötletet adott Mychalnak a művészeti projektjéhez, és azt is, hogy tényleg emlékszem Davis Pickettre, és arra is, amikor tizenegy évesen valami meghatározhatatlan, de állandó félelmet cipeltem. Azt is elmondtam volna neki, hogy emlékszem, a táborban egyszer egymás mellett fekvőtünk egy mólón Davisszel, a szélén lelógattuk a lábunkat, hátunkat a lazán egymás mellé szögelt fadeszkákra vetettük, és együtt néztük a felhőtlen, nyári égboltot. Arról is beszámoltam volna neki, hogy Davisszel sosem beszéltünk sokat, nem is néztünk egymásra, de ez nem számított, mert együtt bámultuk ugyanazt az égboltot, és az sokkal bensőségesebb a szemkontaktusnál. A szemünkbe akárki belenézhet, de az nagyon ritka, hogy olyasvalakire bukkanunk, aki ugyanazt a világot látja, mint mi.

Kettő

Az ebédlőből történelemórára mentem. Útközben minden akaratom ellenére elővettem a telefonomat, és megint újraolvastam a „Mikrobiom” című horrortörténetet a Wikipédián. Olvasás közben haladtam, ekkor hallottam meg, hogy anya rám kiabál a terméből. Az asztala mögött ült, és egy könyv fölé hajolt. Matematikot tanított, de nagy szerelme volt az olvasás.

– A folyosón tilos telefonozni, Aza!

Eltettem a mobilt, és bementem hozzá. Még négy perc maradt az ebédszünetből, ami tökéletes időtartam egy anyás beszélgetéshez. Anya felemelte a fejét, és jó eséllyel észrevett valamit a tekintetemben.

– Jól vagy?

– Aha – feleltem.

– Nem szorongsz – mondta. Dr. Singh egyszer azt tanácsolta neki, ne kérdezzesse, szorongok-e, ezért a kérdést azóta úgy tette fel, mintha nem kérdés lenne.

– Jól vagyok.

– A gyógyszeredet is szeded – jelentette ki. Megint csak nem kérdezte.

– Aha – bólintottam. Tágabb értelemben véve igazat mondtam. Kicsit összeomlottam kilencedikben, mire felírtak nekem

egy kerek, fehér tablettát, amiből napi egyet kellett bevenni. Átlagosan heti háromszor szedtem.

– Úgy látom... – *Izzadsz, ezt akarta mondani.*

– Ki dönti el, mikor szólaljon meg a csengő? – érdeklődtem.
– Ez a sulicsengő.

– Tudod, mit? Fogalmam sincs. Biztos az igazgatóság valamelyik tagja.

– Miért harminchét perces az ebédszünet, miért nem ötven, huszonkettő vagy bármi más?

– Nagyon érdeklődő agyad van – felelte anya.

– Csak fura, hogy ezt egy számomra ismeretlen ember dönti el, nekem meg eszerint kell élnem. Valaki más időbeosztása szerint élek, és még csak nem is tudom, ki ez az illető.

– Igen, nos, az amerikai középiskolák ebben és még sok másban is eléggé hasonlítanak a börtönre.

Elkerekedett a szemem.

– Te, anya, mennyire igazad van! A fémdetektorok, a salakbetonból rakott falak.

– Mindkét hely túlszűfolt, és túl kevés pénzt kap az államtól – vélte anya. – És mindkét helyen csengők mondják meg, mikor kell megindulni.

– És nem döntheted el, mit ebédelsz – tettem hozzá. – A börtönben hataloméhes, korrupt örök vannak, a suliban meg tanárok.

Lesújtó pillantást vetett rám, de aztán elnevette magát.

– Suli után rögtön hazamész?

– Igen, aztán el kell vinnem a munkahelyére Daisyt.

Anya bólintott.

- Néha hiányzik nekem kisgyerekkori önmagad, de aztán eszembe jut a Chuck E. Cheese.

- Daisy csak az egyetemre akar spórolni.

Anya újra a könyve fölé hajolt.

- Tudod, ha Európában élnénk, nem lenne olyan drága az egyetem. - Felkészültem anya kifakadására az egyetemi költségekkel kapcsolatban. - Brazíliában, Európa legnagyobb részén és Kínában ingyenesek az egyetemek. De itt huszonötezer dollárt kérnek el évente, ha az államban maradsz tanulni. Néhány éve fizettem csak vissza a diákhiteletem, és nemsokára már vehetjük is fel neked a magadét.

- Még csak tizenegyedikes vagyok. Egy csomó időm van nyerni a lottón. Ha meg az nem jön össze, majd árulok metamfetamint.

Anya halványan elmosolyodott. Nagyon aggódott amiatt, mennyire sokba fog kerülni a felsőoktatás.

- Biztos, hogy minden oké? - kérdezte.

Bólintottam, és ekkor megszólalt a falon a csengő. Történelemre kellett mennem.

Mire suli után a kocsimhoz értem, Daisy már az anyósülésen várt. Foltos pólóját lecserélte a Chuck E. Cheese-es felsőjére. Ölében tartotta a táskáját, és az iskolai dobozos tejet itta. Egyedül Daisyben bíztam annyira, hogy kulcsot adjak neki Haroldhoz. Még anyut sem érte ilyen megtiszteltetés, csak Daisyt.

- Légyszi, ne igyál nem átlátszó folyadékot Haroldban - kértem.

- A tej átlátszó folyadék - közölte.

– Hazudós – feleltem. Mielőtt útnak indultunk volna, a főbejáráshoz hajtottam, és megvártam, míg Daisy kidobja a dobozos tejet.

Talán az olvasó is érzett már szeretetet. Mármint igazit, azt, amit a nagyanyám úgy szokott jellemezni, hogy Pál apostol korinthiszaihoz írt első leveléből idézett. Arra a szeretetre gondolok, amely jóságos és türelmes, nem féltékeny, nem kérkedik, mindent eltűr, mindent elhisz, és mindent elvisel. Nem szívesen dobálózom ezzel a szóval – túl szép és ritka érzés ahhoz, hogy elcsépeljük. Lehet valakinek jó élete úgy is, ha sosem ismeri meg az igazi szeretetet, a korinthiszaiak-féjét, de én olyan szerencsés voltam, hogy Harolddal átélhettem.

Harold egy tizenhat éves Toyota Corolla volt, kék (egészen pontosan Mystic Teal Mica színű), és a motorja úgy kopogott, mintha az lenne az ő makulátlan, metálos szívének szabályos dobogása. Apa kocsija volt, tőle kapta a nevét is. Anya nem adta el, úgyhogy Harold nyolc évig állt a garázsban, egészen a tizenhatodik születésnapomig.

Négy száz dollárba került, hogy ennyi idő után működésre bírjuk a motorját – erre költöttem az összes pénzt, amit addigi életem folyamán félretettem zsebpénzből, lenyúlt visszajáróból, amikor anya boltba küldött, a subwayes nyári munkámból, meg a nagyszüleimtől kapott karácsonyi ajándékokból. Így aztán Haroldban csúcsosodott ki létezésem, legalábbis anyagi értelemben véve. Szerettem őt, az álmaimban is gyakran szerepelt. Kivételesen tágas csomagtartója volt, utólag beszereltetett, hatalmas,

fehér kormánya, és a hátsó ülést bézsszínű műbőr borította. Egy buddhista zen mester higgadtságával gyorsult, mintha tudta volna, hogy felesleges bármit is elsietni. A féke úgy csikorgott, mint a metálos gépi zene. Szerettem őt.

Sajnos nem volt benne Bluetooth, sem CD-lejátszó, szóval Harold társaságában három lehetőség közül lehetett választani: 1. Lehetett csendben utazni, 2. Lehetett rádiót hallgatni, 3. Meg lehetett hallgatni apa kazettájának, Missy Elliott kiváló, *So Addictive* című lemezének B oldalát, amelyet – mivel beszorult a lejátszóba – életem során már több százszor hallottam.

Végül történetesen Harold tökéletlen audiorendszere lett az utolsó hangjegy az életemet megváltoztató véletlenek dallamában.

Daisyvel a rádiót tekergettük, mert egy különlegesen zseniális és alulértékelt fiúbanda egyik számát kerestük, amikor is egy hírre bukkantunk.

– Az indianapolisi Pickett Építési Vállalat, a világszerte tízezernél is több alkalmazottal rendelkező építési cég a mai napon...

Tovább akartam tekerni, de Daisy ellökte a kezemet.

– Ezt mondtam! – kiáltott fel, miközben a rádió folytatta a történetet.

– ...százezer dolláros díjat ajánlott fel az elnök, Russell Pickett hollétére fényt derítő információért. Pickettet, aki a csalási és zsarolási ügyben folyó nyomozással összefüggő rendőrségi rajtaütés előtti éjszaka tűnt el otthonából, utoljára szeptember

nyolcadikán látták folyóparti birtokán. Ha bárki információval rendelkezik a hollétével kapcsolatban, kérjük, hívja az indianapolisi rendőrséget.

– Százezer dollár! – hüledezett Daisy. – És te ismered a gyereket!

– Ismertem – helyesbítettem. Két nyáron át, ötödik és hatodik osztály után együtt nyaraltunk Davisszel a bánattáborban, ahogy a Spero Táborát hívtuk. Brown megyében szervezték olyan gyerekeknek, akiknek meghalt valamelyik szülője.

Amellett, hogy a bánattáborban együtt lógtunk, tanév közben is találkoztunk olykor, mert majdnem egy magasságban laktunk a folyóparton, csak ő a túloldalon. Mi anyával azon a parton éltünk, amelyiket néha elöntötte a folyó, Pickették meg a kővel kirakott túlsó parton, amely felénk tolt az emelkedő vizet.

– Szerintem azt sem tudja, ki vagyok.

– Rád mindenki emlékszik, Holmesy – jelentette ki Daisy.

– Nem is...

– Ez nem értékítélet, nem állítottam, hogy jó lennél, nagylelkű, kedves vagy bármi. Csak annyit mondtam, hogy emlékezetes vagy.

– Évek óta nem találkoztunk – mondtam. De persze az ember nem felejt el, ha egy olyan villába hívják át játszani, amelyhez golfpálya, egy szigettel felszerelt medence meg öt vízi csúszda is tartozik. Sosem találkoztam olyannal, aki Davisnél közelebb állt volna egy igazi hírességhez.

– Százezer dollár – ismételte meg Daisy. Felhajtottunk az Indianapolisi övként körülvévő I-465-ösre. – Nyolc negyvenes órábérért szerelek játékgépeket, miközben csak ránk vár száz lepedő.

– Nem állítanám, hogy ránk vár. Egyébként is, a himlőnek az őslakosságra gyakorolt hatásairól kell olvasnom ma este, úgy-hogy nem igazán érek rá megoldani a szökött milliárdos rejtélyes ügyét.

Lassan az autópályához illő sebességre gyorsítottam Haroldot. Sosem léptem át vele a sebességhatárt, mert ahhoz túlságosan szerettem.

– Hát, nálam jobban ismered, ezért, hogy a világ legcsodálatosabb popbandájának csilhatatlan tagjait idézzem, „You’re the One”, vagyis te vagy az.

A „You’re the One” egy rendkívül béna szám, amiből már rég kinőttem, ennek ellenére nagyon szerettem.

– Szeretnék vitatkozni, de az egy király szám.

– Te. Vagy. Az. Akit választok. Akit sosem veszíthetek el. Az örökkévalóságom. A csillagom. Az égboltom. A levegőm. Te vagy.

Nevettünk. Elkapcsoltam arról a rádióállomásról, és azt hittem, túl vagyunk rajta, de akkor Daisy a telefonjáról felolvasta az *Indianapolis Star* cikkét.

– „Russel Pickett, a Pickett Építési Vállalat ellentmondásos elnöke és alapítója nem tartózkodott otthon, amikor péntek reggel házkutatási parancssal érkeztek meg hozzá az Indianapolisi Rendőrség nyomozói, és azóta sem tért haza. Pickett ügyvédje, Simon Morris állítja, nem rendelkezik információval Pickett tartózkodási helyével kapcsolatban, és egy mai sajtótájékoztatón Dwight Allen nyomozó közölte, Pickett hitelkártyáin és bankszámláin a házkutatás előtti este óta nem érzékelték mozgást.” Blablabla... „Allen azt is állítja, hogy a bejárati kapura

szerezett kamerán kívül a birtokon nem találhatóak biztonsági kamerák. A *Star* megszerzett egy rendőrségi jelentést, amely szerint Pickettet utoljára csütörtök este látták a fiai, Davis és Noah.” Blablabla... „a Harmincnyolcadik utcától északra elterülő birtok, több folyamatban lévő per, az állatkertet is támogatja”... Blablabla... „aki bármilyen információval rendelkezik, értesítse a rendőrséget.” Blablabla. Hogy mi? Nincsenek biztonsági kamerái? Melyik milliárdosnak nincsenek?

– Annak, amelyik nem szeretné, ha rögzítenék a sötét ügyleteit – feleltem. Útközben ez a sztori járt a fejemben. Tudtam én, hogy valami nem stimmel benne, de képtelen voltam rájönni, mi az, míg végül felbukkant emlékeim tengerén egy csapat hátborzongató, zölden világító, fehér szemű prérifarkas. – Várjunk csak, volt egy kamerájuk! Nem biztonsági, de Davis és az öcsce felszereltek egy mozgásérzékelőt a folyóparton, az erdőben. Éjjellátó kamera volt, és lőtt egy fotót, ha valaki elsétált előtte, például egy szarvas, egy prérifarkas vagy bármi egyéb.

– Holmesy! – fordult felém Daisy. – Nyomra bukkantunk!

– És mert a bejárati kapun ott a kamera, kizárt, hogy csak bepattant a kocsijába, és elhajtott – folytattam. – Tehát vagy átmászott a saját falán, vagy az erdőn át lesétált a folyóhoz, és arrafelé menekült, igaz?

– Aha...

– Vagyis meglehet, hogy aktiválta a kamerát. Persze évek óta nem jártam arra, lehet, hogy már rég leszerelték.

– De az is lehet, hogy nem!

– Igen, lehet, hogy nem.

- Itt térj le az autópályáról! - szólt rám váratlanul, én meg engedelmeskedtem. Tudtam, hogy nem ott kellett volna lemenünk, mégis megtettem, és anélkül, hogy Daisy kérte volna, besoroltam abba a sávba, amely visszavitt a város felé, a házuk irányába. Davisék háza felé.

Daisy elővette a telefonját, és a füléhez emelte.

- Szia, Eric! Daisy vagyok. Figyelj, nagyon sajnálom, de elkaptam a gyomorinfluenzát, lehet, hogy norovírus-fertőzésem van.

- ...

- Aha, persze. Tényleg bocsí! - Letette, elrakta mobilját, és így szólt: - Ha csak utalsz rá, hogy hasmenésem van, azonnal azt mondják, maradj otthon, mert félnek a járványtól. Na, akkor belevágunk. Megvan még a kenutok?